

Creățiunea și căderea în păcat

Pentru studiul din săptămâna aceasta, citește: **Geneza 3:1-15; Matei 4:3-10; Coloseni 2:20-23; Ioan 3:17; Apocalipsa 14:6,7.**

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.” (Geneza 3:15)

Pentru unii, ideea existenței Diavolului este o superstiție străveche care nu merită să fie luată în serios. Totuși Scriptura este cât se poate de limpede: Satana, deși un dușman înfrânt (Apocalipsa 12:12; 1 Ioan 3:8), este aici pe pământ și este hotărât să provoace cât mai mult haos și dezastru în lumea creată de Dumnezeu.

„Nimeni nu este într-un pericol mai mare decât cei care, în ciuda mărturiei directe și ample a Scripturilor, neagă existența și acțiunea Diavolului și a îngerilor lui. Cât timp rămânem în ignoranță cu privire la șiretlicurile lor, ei au un avantaj extrem de mare. Mulți ascultă de sugestiile lor, crezând, în același timp, că urmează îndemnurile propriei înțelepciuni. De aceea, pe măsură ce ne apropiem de sfârșitul timpului, când va acționa cu cea mai mare putere pentru a-i înșela și a-i distruge pe oameni, Satana răspândește pretutindeni ideea că el nu există. Tactica lui este aceea de a se ascunde și de a-și ascunde, de asemenea, modul de lucru.” (*Tragedia veacurilor*, pag. 325)

Săptămâna aceasta, vom studia despre primul atac inițiat de Satana și vom încerca să desprindem de aici câteva lecții, astfel încât, deși suntem asaltați de el și astăzi, să putem revendica biruința care ne aparține prin Domnul Hristos.

1. Citește Geneza 3:1. Cum este descris aici Satana (deghizat în șarpe)? Ce ni se spune în acest singur verset despre adevăratul său caracter?

Dovada de șiretenie a șarpelui o găsim în cuvintele pe care le întrebuițează în introducerea ispitei sale. El nu recurge la un atac direct, ci încearcă să o atragă pe femeie într-o discuție. Observăm că întrebarea lui face referire la cel puțin două probleme. În primul rând, el întreabă dacă Dumnezeu a făcut într-adevăr o anumită afirmație. În același timp, el își formulează întrebarea de așa manieră, încât să pună sub semnul îndoielii generozitatea lui Dumnezeu. Practic, el întreabă: „Vă privează Dumnezeu de vreun lucru? Nu v-a dat El voie să mâncați din toți pomii din grădină?” Prin citarea tendențioasă a poruncilor lui Dumnezeu, șarpele o determină pe femeie să-i corecteze afirmația și, astfel, o atrage în discuție. Strategia lui a fost cu siguranță perfidă.

Dar lucrul acesta nu ar trebui să ne surprindă. Isus a declarat că Diavolul este un mincinos și tatăl minciunii (Ioan 8:44). În Apocalipsa 12:9, se afirmă că Diavolul înșală întreaga lume, ceea ce înseamnă că niciunul dintre noi (nici chiar creștinii adventiști de ziua a șaptea) nu e ferit de minciunile lui. Nu avem îndoială că el nu și-a pierdut deloc șiretenia sau capacitatea de a amăgi. El mai folosește și astăzi strategia cu care a reușit să o ispitească pe Eva. El ridică semne de întrebare cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu și la intențiile Sale, sperând să ne stârnească îndoiala și să ne atragă în „discuție”. Trebuie să fim vigilenți (1 Petru 5:8) pentru a ne opune șiretlicurilor lui.

2. Compară Matei 4:3-10 cu Geneza 3:1. Ce strategii asemănătoare a folosit Satana pentru a-L ispiti pe Domnul Isus? De ce nu a avut succes în cazul Său? Ce învățăm din modul în care a răspuns Isus la atacurile lui? Ce strategii asemănătoare folosește Diavolul astăzi cu noi?

Obiectivele instructorului

La nivelul cunoștințelor: Membrii grupei să studieze primul atac al lui Satana împotriva omului și să analizeze planul lui de acțiune pentru ispitirea Evei în Eden și a Domnului Hristos în pustie.

La nivelul sentimentelor: Să devină conștienți de faptul că este foarte important să ne păstrăm încrederea în Cuvântul lui Dumnezeu, chiar și atunci când observațiile și experiența par a intra în conflict cu el.

La nivel practic: Să ia decizia de a se încrede în Cuvântul lui Dumnezeu mai mult decât în opiniile și în percepțiile lor.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Planul de acțiune al lui Satana

- A. Ce putem învăța din ispitirea Evei despre planul de acțiune al lui Satana?
- B. Ce ne descoperă ispitele cu care S-a confruntat Domnul Hristos despre strategiile lui Satana și despre puterea pe care Dumnezeu ne-o oferă pentru a le dejuca?

II. Sentimente: Mai multă încredere în Cuvântul lui Dumnezeu decât în simțurile noastre

- A. Cum te ajută experiența Evei să prețuiești mai mult Cuvântul lui Dumnezeu?
- B. Dacă ar fi fost amar sau stricat, fructul interzis nu ar mai fi fost tentant. Păcatul nu ne-ar mai tenta dacă nu ar fi plăcut la înfățișare. Cum putem cultiva dorința de a ne împotrivi păcatului, oricât de atrăgător ar părea el?

III. Practic: Viața noastră în mâinile lui Dumnezeu

- A. Cum putem să avem o încredere mai mare, totală în Cuvântul lui Dumnezeu?
- B. Ce poți face pentru a-I permite lui Dumnezeu și Cuvântului Său să Se manifeste deplin prin viața ta?

Rezumat: Primul atac al lui Satana asupra planetei noastre ne descoperă câteva metode importante de acțiune în procesul ispitirii. El a determinat-o pe Eva să observe o neconcordanță între felul în care percepea

3. Citește Geneza 3:2,3. Ce răspuns i-a dat Eva șarpelui? Ce greșeli a făcut ea?

Eva cunoștea foarte bine porunca lui Dumnezeu (fapt care arată culpabilitatea ei), dar a făcut totuși o adăugire la cuvintele Sale, cel puțin așa cum sunt ele consemnate în Biblie. Porunca Sa clară era ca Adam și Eva să nu mănânce din pom; ea nu includea interdicția de a-l atinge. Nu știm ce anume a determinat-o să facă o astfel de afirmație și, de aceea, este mai bine să nu facem speculații în acest sens. Un lucru rămâne neîndoielnic totuși: Eva s-a gândit că, dacă nu va atinge fructul, va fi mai puțin tentată să mănânce din el, pentru că nu ar fi putut să mănânce fără să-l atingă.

De multe ori trecem și noi prin situații asemănătoare: cineva vine cu învățături care sunt în armonie cu Scriptura în majoritatea aspectelor. Însă aspectele acelea puține care nu corespund cu ea le anulează pe toate cele care corespund. Minciuna amestecată cu adevărul rămâne totuși minciună.

4. Ce mustrare le-a adresat Domnul Isus cărturarilor și fariseilor cu privire la adăugarea de porunci omenești lângă învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu? Matei 15:7-9; compară cu Apocalipsa 22:18 și Coloseni 2:20-23. La ce pericole ne expunem atunci când inventăm reguli, crezând că ele ne vor proteja de păcat? vers. 23

În ceea ce privește păcatul, problema nu este lipsa de reguli, ci inima coruptă. Până și în societatea seculară, auzim de multe ori apeluri pentru înmulțirea legilor care să îngrădească infraționalitatea, deși există deja suficiente legi. Lumea nu are nevoie atât de mult de legi noi, cât de inimi noi.

Suntem și noi în pericolul de a cădea în această capcană? Standardele bazate pe principiile biblice sunt cruciale. Întrebarea este: Cum ne putem asigura că standardele și regulile pe care le aplicăm nu ne duc într-o direcție greșită? Pregătește-te să prezinți răspunsul la această întrebare în cadrul Școlii de Sabat.

ea pomul interzis și porunca lui Dumnezeu de a nu mânca din fructul acestui pom. Modul în care a soluționat Eva această neconcordanță ne arată cum putem ceda sau cum ne putem opune ispitei.

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVEAZĂ!

Ideea centrală pentru creștere spirituală: Dacă înțelegem care este miza și care este planul de acțiune după care se desfășoară ispitirea, vom fi mai bine pregătiți pentru a ne bucura de o viață spirituală fericită. Acest plan de acțiune este dezvăluit în istoria căderii în păcat din Geneza 3.

Istoria întâlnirii Evei cu șarpele este bine-cunoscută, chiar și în cercurile oamenilor nereligioși. Efectul pe care îl va avea această istorie asupra noastră va fi determinat în mare măsură de părerea noastră despre istoricitatea ei. Dacă Geneza 1 – 3 nu are la bază fapte istorice, înseamnă că toate convingerile religioase ale autorului ei sunt rodul împletirii imaginației sale cu elemente din cultura antică. Mergând mai departe, aceasta înseamnă că toate convingerile noastre nu se bazează pe revelațiile efective ale lui Dumnezeu, ci pe creativitatea umană. Dar, dacă Geneza 1 – 3 este exactă din punct de vedere istoric, înseamnă că Dumnezeu intervine în istorie, descoperindu-i omului planurile și intențiile Sale și trăgându-l la răspundere pentru modul în care se raportează la ceea ce i-a dezvăluit.

În concluzie, Geneza 1 – 3 joacă un rol esențial în determinarea autorității pe care o va avea Cuvântul lui Dumnezeu în viața celui credincios. Istoria căderii în păcat evidențiază tensiunea apărută între experiența făpturii create și revelația divină. Relația aceasta între percepție și Cuvântul divin joacă un rol esențial în istoria căderii din Geneza 3.

Activitate introductivă: Descrie o situație în care simțurile te-au înșelat, o ocazie în care ai văzut, ai simțit sau ai perceput un lucru care, în final, s-a dovedit a fi greșit. Ce îți spune aceasta despre cât de demne de încredere sunt percepțiile noastre?

5. Citește Geneza 3:4-6. Ce pași ai căderii în păcat descoperim în căderea lui Adam și a Evei? Ce lecții deprinse de aici ne pot fi utile atunci când ne confruntăm cu ispitele?

Satana a reușit să o atragă pe Eva în discuție și să îi stârnească îndoiala cu privire la porunca lui Dumnezeu și la motivul pentru care El a dat-o. Apoi îi spune că Dumnezeu nu le-a spus adevărul și îi oferă o explicație a motivului care ar fi stat în spatele interdicției de a mânca din fructul aceluia pom. În opinia lui, Dumnezeu le reținea un lucru bun pentru a-i împiedica să-și atingă potențialul maxim. Prin aceste afirmații, Satana întărește insinuarea pe care a strecurat-o în prima sa întrebare, legată de oprirea de a nu mânca din toți pomii din grădină.

Eva ajunge la concluzia că e benefic să mănânce din fructul aceluia pom pornind de la trei dovezi. În primul rând, ea vede că pomul era bun de mâncat. Probabil că l-a văzut pe șarpe mănâcând un fruct. Poate că el i-a spus că fructul era gustos. Este interesant că, deși Dumnezeu le spusese să nu mănânce din el, Eva remarcă faptul că rodul pomului era „bun de mâncat”. Iată un exemplu tipic de conflict între ceea ce ne spun simțurile și ceea ce ne spune Cuvântul clar al Domnului! O a doua dovadă este aceea că pomul era plăcut de privit. Nu încapă îndoială că toate fructele din Eden erau frumoase, dar, dintr-un motiv necunoscut, Eva este în mod special atrasă de fructul pe care i-l oferă Satana.

Presupusa putere a acestui fruct de a deschide cuiva mintea este al treilea motiv pentru care Eva alege să mănânce din el. Șarpele a asigurat-o că, dacă va mânca din fruct, își va lărgi orizontul cunoașterii și va deveni ca Dumnezeu. De fapt, potrivit Scripturii, Eva „se aseamnă” deja cu Dumnezeu, pentru că El i-a făcut pe oameni, parte bărbătească și parte femeiască, după chipul Său (Geneza 1,27).

Scriptura ne spune că Eva a fost amăgită și că Adam nu a fost amăgit (1 Timotei 2:14). Dacă nu a fost amăgit, de ce a mâncat Adam din fruct? El a ales de bunăvoie să nu asculte de Dumnezeu, preferând să o urmeze pe Eva. Cât de frecvent întâlnim acest tip de comportament și astăzi! Cât de ușor ne lăsăm ispitiți de ceea ce spun alții sau de ceea ce fac alții, chiar dacă vorbele sau faptele lor sunt contrare Cuvântului lui Dumnezeu! Adam a ascultat de Eva și nu de Dumnezeu, iar ce a urmat a fost un adevărat coșmar, cunoscut astăzi sub numele de „istoria omenirii” (vezi Romani 5:12-21).

2. APROFUNDEAZĂ!

Recomandare: Planul după care s-a desfășurat ispitirea Evei ne oferă câteva principii importate pentru viața noastră spirituală. Ele se regăsesc și în ispitirea Domnului Hristos și le vom studia în cadrul acestei secțiuni.

Comentariu biblic

Nu numai cu pâine ...

(Citește Geneza 3:1-6 în cadrul grupei.)

În Geneza 2:16,17, Dumnezeu îi atrage atenția omului că, dacă va mânca din pomul interzis, va „muri negreșit.” Șarpele cel viclean pune o întrebare înșelător de simplă (A pus Dumnezeu toți pomii sub interdicție?) pentru a o determina pe Eva să formuleze adevărata întrebare: „De ce ne-a interzis Dumnezeu să mâncăm din acest pom?” Scopul întrebării era acela de a semăna în sufletul ei semințele nemulțumirii față de Creator. Dacă pomul era unul dintre lucrurile create de Dumnezeu, despre care El spusese că sunt foarte bune, de ce era totuși interzis?

Eva îi răspunde șarpelui, repetând interdicția și pedeapsa anunțată pentru încălcarea ei, dar adaugă o interdicție în plus, și anume aceea de a nu atinge pomul ca să nu moară. În replică, șarpele îi spune că nu va muri, insinuând că Dumnezeu o mințea pentru ca să o împiedice să fie ca El. Șarpele o asigură că ea are capacitatea de a atinge acest statut prin neascultare. Întrucât toată argumentația lui depindea de convingerea Evei că Dumnezeu îi ascunsese adevărul, ce ar fi putut-o determina să accepte spusele șarpelui?

În Geneza 3:6, Eva analizează pomul interzis și observă că el „era bun de mâncat și plăcut de privit și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea”. Fructele arătau a fi aducătoare de viață, nu de moarte. În acest moment, ea vede o neconcordanță între propriile observații și revelația lui Dumnezeu. Mai mult, deși faptul acesta nu este abordat în mod explicit în text, șarpele pare că a dobândit abilitatea de a vorbi după ce a mâncat din fructul interzis. Pornind de la acest lucru, Eva a putut trage concluzia că porunca lui Dumnezeu era nejustificată. Insinuarea șarpelui este următoarea: „Dacă mâncând din acest fruct, eu am reușit să vorbesc, îți dai seama ce vei reuși să faci tu, care ești creată după chipul lui Dumnezeu? Vei ajunge ca Dumnezeu, vei fi de-o potrivă cu El. Iată ce beneficii mi-a adus mie!” Pentru Eva, „dovada” aceasta era suficient

În Geneza 3, după căderea în păcat, Domnul începe dialogul cu Adam și Eva printr-o serie de întrebări: „Unde ești?... Cine ți-a spus că ești gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care îți poruncisem să nu mănânci?... Ce ai făcut?” (Geneza 3:9,11,13). După aceste întrebări, urmează prima Sa afirmație imperativă – prima constatare a unei realități.

6. Ce îi spune Dumnezeu șarpelui și ce înseamnă aceste cuvinte? Geneza 3:14,15

Meditează la implicațiile evenimentelor descrise aici. Prima afirmație imperativă pe care o adresează Dumnezeu lumii căzute este, de fapt, condamnarea lui Satana, și nu a oamenilor. El le oferă oamenilor, chiar și prin această condamnare, speranța și făgăduința Evangheliei (vers. 15). Pronunțând condamnarea lui Satana, El proclamă speranța omenirii. În ciuda păcatului lor, imediat, Domnul le aduce oamenilor la cunoștință făgăduința răscumpărării.

Un alt lucru pe care îl remarcăm este acela că numai după prezentarea acestei făgăduințe (vers. 15), a acestei speranțe a harului și a mântuirii (care este cunoscută și sub denumirea de „prima făgăduință a Evangheliei”) urmează rostirea sentinței pentru Adam și Eva: „Femeii i-a zis: «Voi mări foarte mult suferința și însărcinarea ta; cu durere vei naște copii ...» Omului i-a zis: «Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale ...»” (Geneza 3:16,17).

Este bine să reținem următorul principiu: mai întâi vine făgăduința mântuirii și abia apoi vine judecata. Altfel spus, judecata este anunțată numai pe acest fundal al Evangheliei; altminteri, ea nu ar însemna decât condamnare, dar Scriptura spune clar: „Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El” (Ioan 3:17).

De ce este important să reținem că scopul lui Dumnezeu este să ne mântuiască, nu să ne condamne? Cum reușește păcatul din viața noastră să ne determine să uităm acest adevăr esențial? Altfel spus, cum reușește el să ne îndepărteze de Dumnezeu?

de convingătoare pentru a dăruia adevărul lui Dumnezeu. Ea este pusă în situația să aleagă între propriile observații și analize, între ceea ce vedea, pipăia și gândea ea și declarația lui Dumnezeu, cuvântul Său. În final, ea spune da capacităților ei, răzvrătindu-se împotriva cuvântului și suveranității lui Dumnezeu.

Satana folosește aceleași tactici pentru a-L prinde în capcană pe Domnul Isus. În scena botezului din Matei 3, Dumnezeu Îi vorbește cu voce tare din cer, confirmându-I identitatea de Fiu al Său. În Matei 4, Isus merge în pustie și nu mănâncă timp de patruzeci de zile. Ne putem imagina că, după patruzeci de zile de post și de izolare de orice ființă umană, nu mai arăta și nici nu mai *simțea* că era Fiul lui Dumnezeu. Potrivit cu Ellen G. White, Satana I s-a arătat la început sub înfățișarea unui înger de lumină, lucru pe care îl va repeta și în viitor (2 Corinteni 11:14). Probabil că în momentul acela el era cel care arăta a fiu de Dumnezeu, și nu Isus. Ținta lui principală era aceea de contesta cuvintele pe care I le adresase Dumnezeu Domnului Hristos cu șase săptămâni în urmă. Insinuarea lui era următoarea: „Nu poți avea încredere în cuvintele pe care le-ai auzit acum șase săptămâni cu ocazia botezului. Fă ceva concret și miraculos pentru a dovedi că ești Fiul lui Dumnezeu!” Fiind constrâns de limitele naturii umane, tot ceea ce vedea și trăia Îi spunea că declarația auzită cu ocazia botezului nu avea cum să fie reală. La fel ca Eva, Domnul Hristos a trebuit să aleagă între percepțiile și analiza Sa și Cuvântul lui Dumnezeu. Acum putem înțelege mai bine semnificația răspunsului Său: „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu” (Matei 4:4).

De discutat: Dat fiind că Domnul Hristos a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi (Evrei 4:15), cum te ajută ispitirea Evei și ispitirea Sa să înțelegi mai bine care este miza ispitelor lui Satana?

În Geneza 1 și 2, toate cuvintele lui Dumnezeu sunt de fapt „porunci”, în aceste enunțuri verbul este la imperativ: „Să fie niște luminători în întinderea cerului ... Să dea pământul viețuitoare ... Să facem om ...”. Toate aceste declarații se referă la crearea lumii noastre și la pregătirea condițiilor de viață pentru om. După cum am văzut ieri, următorul enunț imperativ din Biblie este consemnat în Geneza 3:14,15, unde Domnul le prezintă oamenilor Evanghelia.

Astfel, în Scriptură, primele afirmații imperative ale lui Dumnezeu se referă mai întâi la creațiune și apoi la răscumpărare, iar tema răscumpărării apare în contextul judecății și este numai firesc să fie așa. În definitiv, ce sens ar avea Evanghelia, „vestea bună”, în condițiile în care nu ar exista o judecată, o condamnare de care să fim scăpați? Însăși noțiunea de Evanghelie transmite ideea de condamnare, o condamnare de care am scăpat.

Aceasta este Vestea Bună!

Noi am încălcat Legea lui Dumnezeu și trebuie să fim judecați pentru aceste încălcări, dar, prin Isus Hristos, suntem scutiți de condamnarea pe care ne-ar aduce-o în mod inevitabil această judecată.

7. Crearea lumii și a omului, Evanghelia și judecata sunt amintite în Biblie de la primele și până la ultimele pagini ale sale. Citește Apocalipsa 14:6,7. Ce au în comun aceste versete cu primele trei capitole din Geneza? Altfel spus, ce idei asemănătoare găsim în ambele pasaje?

În Apocalipsa 14:6,7 se face o mențiune cu privire la calitatea de Creator a lui Dumnezeu, tema principală a primelor capitole din Geneza. În Apocalipsa 14, „Evanghelia veșnică” apare prima și este urmată apoi de anunțul judecății, la fel ca în Geneza 3. Judecata vine, dar nu înaintea Evangheliei. De aceea fundamentul mesajului adevărului prezent trebuie să fie harul, vestea bună că, deși merităm condamnarea, putem fi iertați, curățați și îndreptățiți prin Isus. Fără Evanghelie, destinul nostru ar fi identic cu cel al șarpelui și al seminței lui și nu cu cel al femeii și al seminței ei. Ceea ce ne impresionează profund este faptul că vestea bună apare încă din Eden, în primele declarații pe care le face Dumnezeu înaintea oamenilor căzuți în păcat.

3. APLICĂ!

Recomandare: Pune-le membrilor grupei întrebările de mai jos pentru a trece de la discuțiile teoretice despre ispășire la discuțiile practice despre problemele pe care le întâmpină personal atunci când se confruntă cu percepțiile și analizele lor limitate.

Întrebări

Ce falsificări ale Cuvântului lui Dumnezeu îți prezintă Satana pentru a te pune în situația de a alege între propriile observații și analize și ce spune Cuvântul lui Dumnezeu? Ce vei alege și de ce?

Sunt observațiile și analizele omului suficient de demne de încredere pentru a fi superioare Cuvântului lui Dumnezeu? De ce da sau de ce nu?

De ce este important ce aleg (ce văd, simt și gândesc eu sau Cuvântul lui Dumnezeu)? Ce ne spune Geneza 3 despre faptul că omul este tras la răspundere pentru alegerile făcute?

Ce legătură se face în Geneza 3 între faptul că omul este tras la răspundere și har? Care este scopul harului în Geneza 3?

4. ILUSTREAZĂ!

Recomandare: Încheie studiul pe un ton pozitiv și optimist. Pune accentul pe faptul că trebuie să ne încredem în Cuvântul lui Dumnezeu și pe bucuria pe care o aduce această încredere.

De meditat: Ce pot face pentru a avea încredere deplină și fără rezerve în Cuvântul lui Dumnezeu, chiar dacă el pare a intra în contradicție cu ceea ce îmi spun simțurile?

„Dumnezeu le-a dat primilor noștri părinți hrana pe care El a pregătit-o pentru omenire. Luarea vieții ființelor pe care El le-a creat a fost un act contrar planului Său. Nu trebuia să existe moarte în Eden ...” (*Sfaturi pentru biserică*, pag. 228)

„Satana înfățișează legea iubirii lui Dumnezeu ca pe o lege a egoismului. El susține că este imposibil să ascultăm de preceptele ei. El pune în sarcina Creatorului căderea primilor noștri părinți, cu toate nenorocirile care au urmat de aici, determinându-i pe oameni să-L privească pe Dumnezeu ca autor al păcatului, al suferinței și al morții. Isus urma să demaște această înșelăciune.” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 24)

„Însă omul nu a fost lăsat pradă urmărilor răului pe care-l alesese. În sentința rostită asupra lui Satana a fost dată o indicație a răscumpărării ... Această sentință, rostită în auzul primilor noștri părinți, trebuia să fie pentru ei o făgăduință. Înainte să audă de spini și de pălămidă, de truda și de suferința care aveau să fie partea lor sau de țărâna în care aveau să se întoarcă, ei au auzit cuvinte care le-au dat speranță. Tot ce fusese pierdut prin cedarea în favoarea lui Satana putea fi recâștigat prin Hristos.” (*Educație*, pag. 27)

Întrebări pentru discuție

1. În grupă, prezentați pe rând răspunsul la întrebarea finală de la secțiunea de luni. Ce reguli omenеști ne pot atrage condamnarea din partea lui Isus, așa cum s-a întâmplat cu fariseii și cărturarii? Ce angajamente ne putem lua pentru a respecta principiile adevărului, așa cum sunt ele descoperite în Biblie?
2. Eva s-a încrezut în simțuri în loc să se încreadă în porunca foarte clară a lui Dumnezeu. De ce suntem înclinați să dăm crezare mai degrabă simțurilor noastre?
3. De ce este imposibil să armonizăm cele două concepții opuse despre originile noastre, fără ca în acest demers să distrugem mesajul clar al Bibliei? De ce este important să înțelegem corect creațiunea pentru a dobândi o înțelegere corectă despre căderea în păcat?
4. Unii oameni consideră că este o nesăbuintă să credem că există Diavol; dimpotrivă, alții fac o adevărată obsesie din puterea răului și a spiritelor rele. Care este situația în mediul în care trăiești tu? Care este tendința oamenilor? Ce poți face pentru a avea o atitudine echilibrată în ceea ce privește realitatea luptei supranaturale în care suntem implicați?